

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 487/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Viktorom Mlynekom, advokátom, Štúrova 43, Nitra, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Svk 15/2021 z 26. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 1. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 13 ods. 4 ústavy, porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 5 Svk 15/2021 z 26. apríla 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil najvyššiemu správne mu súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ sa domáha primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1 000 eur a priznania náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa správnu žalobou podľa zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“) domáhal zrušenia rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy (Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky) z 12. júla 2017, ktorým vydal stavebné povolenie stavebníkovi obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na špecifikovanú stavbu (ďalej len „stavebné

povolenie“), a rozhodnutia Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky z 3. januára 2017. O žalobe rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 11 S 222/2017-466 z 2. júna 2021 tak, že ju zamietol.

3. Krajský súd v rozsudku (vychádzajúc z jeho vymedzenia v odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu, pozn.) k námietke sťažovateľa o nerealizovaní procesu posudzovania vplyvov na životné prostredie poukázal na to, že stavebnému konaniu v uvedenej veci predchádzalo vydanie záverečného stanoviska Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo životného prostredia“) zo 4. novembra 2016, ktoré posúdilo navrhovanú činnosť „[REDAKOVANÉ]“. Toto stanovisko nadobudlo právoplatnosť 18. januára 2017 a je záväzné pre orgány verejnej správy (§ 40 správneho poriadku), ako aj pre konajúce správne súdy (§ 135 ods. 1 SSP).

4. K aplikácii § 32 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), keď pred vydaním stavebného povolenia nie je potrebné územné rozhodnutie, krajský súd vymedzil dve podmienky na aplikáciu tohto ustanovenia. Prvou podmienkou je, že ide o umiestnenie strategického parku, resp. o prípravu územia na realizáciu strategického parku, na ktoré bolo vydané osvedčenie o významnej investícii podľa § 1 ods. 3, 8, 11 a 12 zákona č. 175/1999 Z. z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 175/1999 Z. z.“). V uvedenej veci sa stavebné konanie týkalo stavby „[REDAKOVANÉ]“ v rozsahu „*stavebného objektu Stáčacia a prečerpávacía stanica a prevádzkových súborov Technické zariadenia a potrubia, Elektrické rozvody, teda výstavby, ktorá sa realizuje za účelom výstavby nového automobilového výrobného podniku (v rámci strategického parku v [REDAKOVANÉ])*“. Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo hospodárstva“) vydalo 22. júla 2015 osvedčenie pre stavbu „*vybudovanie strategického parku*“, ktorej cieľom je zabezpečiť prípravu územia podľa § 1 ods. 12 zákona č. 175/1999 Z. z. s tým, že výstavbu bude zabezpečovať spoločnosť [REDAKOVANÉ], ktorá požiadala o vydanie osvedčenia. Následne bolo vydané osvedčenie ministerstva hospodárstva o významnej investícii zo 14. januára 2016 pre stavbu „*výstavba nového automobilového výrobného podniku v [REDAKOVANÉ] v rámci strategického parku v [REDAKOVANÉ] s tým, že stavbu bude zabezpečovať [REDAKOVANÉ] a táto stavba je významnou investíciou a jej uskutočnenie je vo verejnom záujme podľa § 1 ods. 2 zákona č. 175/1999 Z. z. Týmto bola teda jednoznačne splnená prvá podmienka stanovená v § 32 ods. 2 Stavebného zákona, kedy sa nevyžaduje vydanie územného rozhodnutia na umiestnenie strategického parku a na prípravu územia na realizáciu strategického parku.*».

5. Druhou podmienkou je, že priestorové usporiadanie územia a funkčné využívanie územia, ktoré nie je v rozpore s ich umiestnením, vyplýva z územného plánu obce alebo územného plánu zóny. V predmetnej veci umiestnenie strategického parku, resp. príprava územia na realizáciu strategického parku nie sú v rozpore s platnou územnoplánovacou dokumentáciou mesta [REDAKOVANÉ], čo potvrdilo samotné mesto vo svojom stanovisku k oznámeniu o začatí stavebného konania z 3. mája 2017. Termín „strategický park“ bol do zákona č. 175/1999 Z. z. zavedený s účinnosťou od 7. júla 2015. Posledný dodatok 5 k Všeobecne záväznému nariadeniu 3/2003 bol schválený Mestským zastupiteľstvom v Nitre 11. júna 2015, keď ešte uvedený termín nebol v právnom poriadku zafinovaný. Do uvedeného dátumu boli v územnom pláne mesta [REDAKOVANÉ] uvedené lokality

s funkčným využitím „priemyselný park sever“. Podmienkou na aplikáciu § 32 ods. 2 stavebného zákona «nie je „vymedzenie hranice strategického parku“, resp. „definovanie územia strategického parku“, ale... že priestorové usporiadanie územia a funkčné využívanie územia vyplýva z územného plánu obce a nie je v rozpore s umiestnením strategického parku, resp. s prípravou územia na realizáciu strategického parku a táto podmienka bola splnená.».

6. Krajský súd k námietke, že samotný strategický park nebol predmetom procesu posudzovania vplyvov na životné prostredie podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 24/2006 Z. z.“) poukázal na § 18 ods. 2 písm. b) tohto zákona, podľa ktorého predmetom zisťovacieho konania o posudzovaní vplyvov navrhovanej činnosti alebo zmeny navrhovanej činnosti musí byť každá navrhovaná činnosť uvedená v prílohe 8 časti B. Z tejto prílohy vyplýva, «že pre činnosť „Projekty budovania priemyselných zón vrátane priemyselných parkov“ v časti B (zisťovacie konanie) je uvedená prahová hodnota bez limitu, čo znamená, že takáto činnosť sa stáva predmetom zisťovacieho konania automaticky. V tomto zmysle postupoval aj príslušný správny orgán... keď navrhovanú činnosť „[REDAKOVANÉ]“ posudzoval v rámci zisťovacieho konania a vydal rozhodnutie... zo dňa 08. 10. 2015 (právoplatné dňa 28. 12. 2015), v zmysle ktorého sa navrhovaná činnosť „[REDAKOVANÉ]“, ktorú predložil navrhovateľ - Slovenská agentúra pre rozvoj investícií a obchodu po ukončení zisťovacieho konania nebude posudzovať podľa ust. § 29 zákona č. 24/2006 Z. z...». Sťažovateľ sa žalobou domáhal preskúmania a zrušenia tohto rozhodnutia (krajským súdom vedené pod sp. zn. 26 S 3/2016), pričom k 12. februáru 2020 nebolo vo veci rozhodnuté, čo znamená, že žalobou napadnuté rozhodnutie je stále právoplatné a záväzné pre správne orgány konajúce v stavebnom konaní a tiež pre krajský súd konajúci v aktuálnej veci.

7. Ministerstvo životného prostredia tiež vydalo záverečné stanovisko zo 4. novembra 2016 «k navrhovanej činnosti „[REDAKOVANÉ]“, v ktorom je ako užívateľ uvedená spoločnosť [REDAKOVANÉ] a v ktorom vyjadrilo súhlas s navrhovanou činnosťou za predpokladu splnenia tam uvedených podmienok a realizácie opatrení. Proti tomuto záverečnému stanovisku podal žalobca rozklad, ktorý minister životného prostredia SR rozhodnutím... zo dňa 13. 01. 2017 zamietol a záverečné stanovisko... potvrdil.».

8. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom z 26. apríla 2022 zamietol. Poukázal na to, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uplatnil v zásade totožné námietky ako v správnej žalobe, pričom s týmito námietkami sa už krajský súd dostatočne vysporiadal (bod 48 napadnutého rozsudku). Námietke o nesprávnej aplikácii § 32 ods. 2 stavebného zákona sa najvyšší správny súd venoval v bode 54, v ktorom okrem iného uviedol, že „stavby, ktoré sa realizujú v rámci stavebného povolenia sú umiestnené v súlade s platnou územnoplánovacou dokumentáciou Mesta Nitra v katastrálnom území obce [REDAKOVANÉ], v ktorej je riešené funkčné využívanie územia. Ohraničenie plochy strategického parku vyplýva z citovaného osvedčenia o významnej investícii a priestorového usporiadania strategického parku zo zastavovacieho plánu, ktorý bol predložený v rámci stavebného povolenia na prvý stavebný objekt areálu. Vydaním stavebného povolenia sa zastavovací plán stal záväzným pre priestorové usporiadanie územia.“.

9. Na námietku, že v rámci strategického parku neprebehlo zisťovacie konanie, najvyšší správny súd reagoval v bodoch 55, 56 a 57 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorých poukázal na príslušnú analýzu v odôvodnení rozsudku krajského súdu týkajúcu sa zisťovacieho konania a záveru, že navrhovaná činnosť po ukončení zisťovacieho konania sa nebude posudzovať podľa § 29 zákona č. 24/2006 Z. z., a na jednotlivé rozhodnutia vydané správnymi orgánmi a tiež na rozsudok krajského súdu č. k. 26 S 3/2016 z 1. júla 2021, ktorým ako správny súd zamietol správnu žalobu sťažovateľa o preskúmanie týchto rozhodnutí. Najvyšší správny súd napokon poukázal na záverečné stanovisko ministerstva životného prostredia zo 4. novembra 2016, ktoré bolo potvrdené v rozkladovom konaní rozhodnutím ministra životného prostredia z 13. januára 2017.

II. Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu. Sťažovateľ považuje právne závery najvyššieho správneho súdu za arbitrárne. Najvyšší správny súd svoj rozsudok riadne neodôvodnil, keď v zásade len odkázal na rozsudok krajského súdu bez toho, aby sa vysporiadal s argumentáciou uvedenou v kasačnej sťažnosti.

11. Sťažovateľ za podstatný dôvod nezákonnosti administratívneho konania považuje to, že stavebnému konaniu nepredchádzalo územné konanie, preto neobstojí odkaz na § 32 ods. 2 stavebného zákona. Strategický park nie je v územnom pláne mesta [REDAKOVANÉ] a súčasne ide o stavbu, ktorá je súčasťou strategického parku. Z výroku administratívneho rozhodnutia vyplýva, že ide o *«povolenie stavby „[REDAKOVANÉ]“ v rozsahu uvedených stavebných objektov.»*. V tomto prípade ide o významnú investíciu v podobe vybudovania strategického parku, na ktorú bolo vydané osvedčenie o významnej investícii podľa § 1 ods. 3 písm. b) zákona č. 175/1999 Z. z.

12. Najvyšší správny súd tieto skutočnosti nesprávne vyhodnotil, keď spojil dve samostatné významné investície (osvedčenia) – osvedčenie vydané pre [REDAKOVANÉ], podľa § 1 ods. 3 zákona č. 175/1999 Z. z. s osvedčením pre [REDAKOVANÉ], podľa § 1 ods. 2 zákona č. 175/1999 Z. z. do jednej investície, čím akceptoval nezákonnosť administratívneho konania. Správne orgány vo svojich rozhodnutiach v rámci povolenia stavby poukazovali na osvedčenie vydané pre [REDAKOVANÉ], pričom jednoznačne išlo o stavbu realizovanú stavebníkom [REDAKOVANÉ], t. j. nie stavebníkom [REDAKOVANÉ], v rámci stavby prípravy strategického parku podľa jemu vydaného osvedčenia v rámci významnej investície v podobe výstavby automobilového závodu.

13. Najvyšší správny súd sa teda nesprávne vysporiadal s aplikáciou § 32 ods. 2 stavebného zákona, ktorý upravuje prípad, keď sa územné rozhodnutie nevyžaduje, avšak len v prípade stavby na umiestnenie strategického parku a na prípravu územia na realizáciu strategického parku, *„teda jedná sa o prípady, keď ide o povolovací proces na stavby v rámci významnej investície podľa § 1 ods. 3 zákona č. 175/1999 Z. z., teda v rámci vybudovania samotného strategického parku ako takého a nie na významné investície, ktoré budú realizované v ňom na základe osobitných osvedčení.“*

14. Pod vybudovanie samotného strategického parku nemôže spadať realizácia stavby, ktorá je súčasťou už inej významnej investície pre iného držiteľa iného osvedčenia o významnej investícii, „ktorá je súčasťou významnej investície realizovanej síce v rámci predmetného strategického parku, ale nejedná sa konkrétne o súčasť výstavby strategického parku.“.

15. Najvyšší správny súd takto prevzal nesprávnu aplikáciu a výklad § 32 ods. 2 stavebného zákona, keďže aplikácia uvedeného ustanovenia „je možná len v prípade povoľovania stavieb tvoriacich významnú investíciu v podobe výstavby strategického parku ako takého, ale nie už v prípade povoľovania stavieb tvoriace jednotlivé významné investície (podľa § 1 ods. 2 zákona č. 175/1999 Z. z.), ktoré sa budú realizovať v rámci strategického parku.“.

16. V danej veci teda správne orgány aplikovali § 32 ods. 2 stavebného zákona účelovo bez naplnenia hypotézy danej právnej normy, stavebnému konaniu teda malo predchádzať územné konanie.

17. Sťažovateľ tiež namietal, že najvyšší správny súd sa nevysporiadal s jeho námietkou, že samotný strategický park, v rámci ktorého sa má realizovať významná investícia (výstavba automobilového závodu – [REDAKOVANÉ]), ktorej súčasťou je aj povoľovaná stavba, nebol posúdený z hľadiska vplyvov na životné prostredie. Toto konanie malo predchádzať všetkým ostatným konaniam (zist'ovacie konanie na zámer „[REDAKOVANÉ]“ či „[REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]“) vrátane povoľovacích konaní. Ide o samostatnú významnú investíciu, ktorá sa podľa § 3 písm. f) zákona č. 24/2006 Z. z. považuje za tzv. navrhovanú činnosť, ktorá podlieha procesu posudzovania vplyvov na životné prostredie. V rámci strategického parku neprebehlo zist'ovacie konanie podľa zákona č. 24/2006 Z. z. Pojem „strategický park“ je širším pojmom ako zámer „[REDAKOVANÉ]“ a zároveň ide o väčšiu časť územia.

18. Najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom neprihliadol na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania, a to najmä v neprospech sťažovateľa. Najvyšší správny súd nezvolil ústavne súladný výklad aplikovaných právnych noriem a rozhodol arbitrárne v rozpore s princípom právnej istoty a legitímnych očakávaní, pričom svoje právne závery neodôvodnil ústavne akceptovateľne.

19. Na dovŕšenie ochrany porušených práv je podľa sťažovateľa potrebné mu priznať primerané finančné zadosťučinenie. V dôsledku postupu konajúcich správnych súdov boli porušené jeho práva. Došlo tiež k zásahu do jeho vlastníckeho práva tým, že nemohol realizovať dlhoročne plánované investičné zámery, a to v dôsledku protiústavného konania najvyššieho správneho súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

20. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy:

21. Najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu bol vydaný v konaní podľa ustanovení Správneho súdneho poriadku v systéme správneho súdnictva.

22. Ústavný súd už konštatoval, že účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (m. m. III. ÚS 502/2015).

23. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájitelným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájitelnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy.

24. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (m. m. III. ÚS 305/08). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania, a preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

25. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

26. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu vyplýva právna argumentácia, v ktorej konajúce správne súdy objasnili sťažovateľovi splnenie zákonných podmienok na aplikáciu § 32 ods. 2 stavebného zákona, ktorý umožňuje vydať stavebné povolenie bez predchádzajúceho vydania územného rozhodnutia, a taktiež skúmali námietku, že samotný strategický park nebol posudzovaný z hľadiska vplyvov na životné prostredie v rámci zisťovacieho konania podľa zákona č. 24/2006 Z. z., pričom poukázali na rozhodnutia vydané v uvedenej veci, ktoré boli právoplatné, a teda aj záväzné pre orgány verejnej správy a samotné správne súdy v predmetnom konaní.

27. Ústavný súd konštatuje, že aj v ústavnej sťažnosti sťažovateľ uplatnil totožné námietky ako v správnej žalobe a kasačnej sťažnosti (čo sa týka aplikácie § 32 ods. 2 stavebného zákona a absencie posudzovania vplyvov na životné prostredie podľa zákona č. 24/2006 Z. z.). Odpoveď na tieto námietky poskytol sťažovateľovi predovšetkým krajský súd vo svojom rozsudku. Najvyšší správny súd sa s týmito právnymi závermi stotožnil, pričom nad rámec veci pridal vlastné právne úvahy. Ústavný súd na túto právnu argumentáciu správnych súdov odkazuje, keďže je zrozumiteľná, konzistentná, logická a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení predovšetkým stavebného zákona a zákona č. 24/2006 Z. z.

28. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu takto nie je arbitrárny a je dostatočne odôvodnený, keďže zrozumiteľne a dostatočne objasňuje podstatné aspekty rámcujúce právnu vec sťažovateľa. Ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný tieto postupy a hodnotenia správnych súdov nahrádzať (m. m. I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a za týchto okolností nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho správneho súdu.

29. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

30. Právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania správnych orgánov a následne prieskumnej činnosti ich rozhodovania v rámci správneho súdneho konania. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci prejednávané v správnom konaní, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci [hard core of public-authority prerogatives (porov. Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 a 31)].

31. Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých veciach, kde sa správne konanie považuje za konanie trestné.

32. Prihliadajúc na skutočnosť, že vo veci sťažovateľa správne orgány neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti, ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru, ústavný súd dospel k záveru, že na vec sťažovateľa nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

33. Sťažovateľ namieta porušenie svojho vlastníckeho práva napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu, ktorý nenapravil pochybenia rozhodnutí orgánov verejnej správy, čím došlo k zásahu do jeho práva užívať majetok a znemožneniu realizácie investičného zámeru.

34. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v časti označených práv procesného charakteru (čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) v zásade nemožno uvažovať ani o porušení označených (hmotných) práv sťažovateľa podľa ústavy a dodatkového protokolu.

35. V tomto smere je tiež relevantné, že v predmetnom stavebnom konaní sa so sťažovateľom konalo ako s dotknutou verejnosťou, a nie účastníkom konania, keďže okrem iných nebolo preukázané jeho vlastnícke právo k pozemkom, na ktorých sa realizovala špecifikovaná stavba, a ani k susediacim pozemkom (porovnaj bod 36 rozsudku krajského súdu). Správna žaloba sťažovateľa tiež bola hodnotená podľa § 178 ods. 3 SSP, t. j. ako podaná zainteresovanou verejnosťou. Uvedená skutočnosť tiež odôvodňuje záver, že napadnutým rozsudkom nemohlo byť porušené vlastnícke právo sťažovateľa podľa ústavy (čl. 20 ods. 1 a 4) a podľa dodatkového protokolu (čl. 1).

36. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K namietanému porušeniu čl. 13 ods. 4 ústavy:

37. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 13 ods. 4 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej je čl. 13 ústavy ponímaný ako všeobecné ustanovenie, ktoré treba vykladať a chápať ako ústavný direktív adresovaný predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov a ktoré nemôže plniť poslanie priamo aplikovateľného ustanovenia v individuálnych záležitostiach. Jeho aplikácia preto nie je možná bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu štátneho orgánu na základné právo alebo slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 34/96, I. ÚS 58/97, I. ÚS 59/97, II. ÚS 343/2018, IV. ÚS 294/2020). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že absentuje možná príčinná súvislosť medzi namietaným porušením čl. 13 ods. 4 ústavy a napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu.

38. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

39. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu